

Ha tetteim

*Ha tetteim semmit el nem érnek,
életem mint lavór mosdóvizet
önthetem ki a semmibe,*

*ha hiába lüktet halántékomtól közel, távol,
s álmodom tisztább időt,
méltóbb világot,*

*mert csak a sivárság sivölt, s mint a szeméttelpek,
bűzlik a bűn, füstöl a romlás,
megadja magát minden elszántság,*

*s lemondás gubbaszt mindegyik fán,
a döngutak megásva már csak
alázuhanásunkat várják,*

*hiába volt a sok izzadt akarat,
dolgainknak feszülés, hogy beleroppant
a hegyek gerince, az egeké,*

*én bitet teszek a jövőnek,
arcom felmutatom, szembenézek
a zubogó idővel.*

Ma is

*Erőink hol porladnak,
melyik meddőhányón?
A szorgalmat hol keressük,
merre, melyik égtájon?*

*A lendületnek mi vetett
gáncsot, melyik árok?
Pernyévé hol hamvadtak el
lezuhavva a szárnyalások?*

*Mi miatt halt ki annyi
nekibuzdulás, akarat?
Nem haladt odébb a világ,
ma is úgy ment le a Nap.*

Állnak csak

*Tornyok,
hó- és viharverték,
villámsújtottak,
lepiszkítottak madaraktól,
esőktől levizeltek,
megköpdösöttek,
megalázottak, ti,
álltok csak.
Állok én is,
s csak nézem:
büszkeségetek hol van?
Büszkesége belőlünk
hol a szívnek?
A tisztességnek
hol van?
Hol a fák méltósága?
Gallyukat letaroltan,
törzsük derékba vágva,
állnak szelektől
megcsonkoltan.
Az utak leintve,
állnak útszélre terelve,
az utcák
félrevezetve.
Csupán a napraforgók
forognak,
aztán állnak azok is,
estére már
sorra mind
fejüket lehajtva.*

Egyszer

*A hallgatás tud rólam,
máig nem felejtett el.
Ágát se felejtí a fa,
emeli maga fölé, fel,
ahogy engem is a csend.*

*Ám egyszer hallhatók lesznek
messziről neszező szavaim.
Aki vagyok:
fények zászlóvivője,
erőm a szelekből is kiérzik.*

Onnan hallom

*Hányszor kereslek! S szólomatásom
hangodat hiába hívja.
Bekiáltok magamba is. Onnan hallom:
legbensőmből szólsz vissza.*

Borulat

*Aki voltam tüzes elevenség,
Lábamban lassuló lépés.
Sötétül fölém fekete borulat:
túlvilági árnyék.*